



Žalosten sem, pojdiva nakupovat

V Prešernovem gledališču so uprizorili že drugo premiero v novi sezoni. Režijo krstne izvedbe drame Tri ženske podpisuje avtor besedila Vinko Möderndorfer.

IGOR KAVČIČ

Kranj – Če je postavljanje slovenskega besedila praznik za slovensko gledališče, potem v Prešernovem gledališču letos praznujejo že drugič. Ogedali smo si premiero še ene krstne izvedbe, tokrat na kranjskem odru že preverjenega avtorja in režiserja Vinka Möderndorferja. Za kvaliteto je bilo priznано tudi dramsko besedilo, saj so bile Tri ženske leta 2015 med petimi nominiranimi za nagrado Slavka Gruma.

Zgodba je, kot smo od avtorja vajeni, še kako aktualna in v današnji potrošniški družbi pravzaprav kruta realnost. Nakupovalni duet sestavljata ženski Silva (**Vesna Jevnikar**) in Barbara (**Darja Reichman**), ki v mlajši nakupovalki Suzani (**Vesna Slapar**) prepoznata sorodno dušo in potencialno kandidatko za prijateljico v njunih nakupovalnih pohodih po velikem trgovskem centru, katerega tako rekoč vsakodnevni obiskovalki sta. Ženske treh generacij, različnih življenjskih izkušenj in premoženjskega statusa v drugo drugi enake družijo fanatična nakupovalna strast. Čeprav povsem različne, so si vsaj v nečem zelo podobne tudi njihove zgodbe – vsem trem so nekakšen razlog, da se hodi »crkljat« v nakupovanje. Osebno praznino, ki jo doživljajo v partnerskem odnosu oziroma družinskem okolju, hočejo zapolniti z nakupovalnimi vrečkami in izdelki v njih, ki jih v bistvu sploh ne potrebujejo. Ko enkrat kupiš tri kantice za gorivo, saj nam

ponudba trgovca veleva, da če vzameš dve, je tretja zastonj, je osebna izpraznjenost samo še bolj prazna. Ženske se tega ena sicer bolj, druga mogoče manj zavedajo, ampak kaj, ko s tega vlaka ne morejo ali niti nočejo več izskočiti. Razen »shopping« novinke – najmlajše med njimi, ki, vsaj tak imamo občutek, še pravi čas uspe vzeti svoje življenje v svoje roke.

Predstava v štirih dejanjih poteka hitro in tekoče, vsekoli imamo občutek, da nam je vse jasno, in se zato celo smejimo samim sebi in se poskušamo spomniti, kdaj in zakaj že smo se tudi sami tolažili v katerem od nakupovalnih centrov. Gre za značilno Möderndorferjevo dramsko pisavo: inteligenten in

luciden humor, ki deluje na površju, v globini besedila pa so zgodbe, izpovedi vseh treh nakupovalk, v katerih prepoznamo vso trpkost njihovega življenjskega vsakdana, v širšem pogledu pa aktualnega časa, v katerem živimo. Avtor nas opozarja na pretirano potrošništvo na eni strani in na skorajda sužnjelastniški odnos trgovcev do zaposlenih, ki za minimalno plačilo delajo vselej, kadar lastnik to hoče, torej takrat, ko so kupci. In ti so vedno. To, da režiser dobro pozna **Prešernovo gledališče**, njegov ustroj in ansambel je še en bonus predstave, saj dobimo občutek, da je dramo pisal prav za nje. Igralke Jevnikarjeva, Reichmanova in Slaparjeva so

odličen trio, in če povzameмо trgovski žargon, ne potrebujejo nobenega popusta in dodatnih točk zvestobe, saj odigrajo za polno ceno. Scenografija Branka Hojnika odlično sledi ambientu, ženske namreč vsekoli delujejo v lokalu nakupovalnega centra, ki je osvetljen s pretirano svetlobo v različnih barvah – pričakovano bleščeče.

Kot nalašč aktualnost besedila podpirajo ponovne razprave o odpiralnem času trgovskih centrov ob nedeljah, iz glave pa mi ne gre grafit, ki sem ga poleti videl na steni eno od stavb univerzitetnega kampusa: I'm sad, now let's go shopping (Žalosten sem, pojdiva nakupovat).



Vesna Jevnikar, Darja Reichman in Vesna Slapar, tri ženske in nakupovalni center